

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 654/2014-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudkyne Marianny Mochnáčovej a zo sudcu Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť M. D., zastúpenej advokátkou JUDr. Annou Lacovou, Advokátska kancelária, Pražská 4, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C/38/2004 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. D. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C/38/2004 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C/38/2004 konal bez zbytočných prieťahov.

3. M. D. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť M. D. trovy právneho zastúpenia v sume 284,08 € (slovom dvestoosemdesiatštyri eur a osem centov) na účet advokátky JUDr. Anny Lacovej, Advokátska kancelária, Pražská 4, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 654/2014-14 z 28. októbra 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. D. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 82/2001 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti žiada vydať nález, ktorým ústavný súd vysloví *„porušenie práva sťažovateľky... na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR Okresného súdu Košice I vo veci sp. zn. 27 C/38/2004 a priznal finančné zadost'učinenie vo výške 3.000,- € a uložil Okresnému súdu Košice I uhradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 284,08 €...“*.

3. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 27 C/38/2004, v ktorom sa domáhala vypratania nehnuteľnosti.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 27 C/38/04 z 30. novembra 2005 tak, že žalovanému v 2. rade uložil povinnosť nehnuteľnosť vypratať a nahradiť sťažovateľke trovy konania. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) o odvolaní žalovaného v 2. rade proti rozsudku okresného súdu rozhodol uznesením sp. zn. 4 Co/56/2006 z 22. júna 2007 tak, že pripustil späťvzatie návrhu, zrušil rozsudok okresného súdu a uložil žalovanému v 2. rade zaplatiť sťažovateľke náhradu trov prvostupňového konania v sume 71 250 Sk a náhradu trov odvolacieho konania v sume 26 470 Sk.

4. Sťažovateľka následne 5. decembra 2007 požiadala súdnu exekútorku o vykonanie exekúcie pre vymoženie náhrady trov konania proti povinnému. Po vydaní poverenia vydala súdna exekútorka upovedomenie o začatí exekúcie, proti ktorému podal povinný námietky, ktoré odôvodnil tým, že exekučný titul – uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Co 56/2006 z 22. júna 2007 – nebol povinnému nikdy doručený, nenadobudol právoplatnosť, a preto na jeho podklade exekúciu nemožno viesť a musí byť zastavená.

5. Okresný súd uznesením sp. zn. 40 Er 4953/2007 z 25. augusta 2011 námietkam povinného vyhovel a neskôr uznesením z 24. januára 2012 exekúciu zastavil a vyslovil, že o trovách exekučného konania rozhodne samostatným uznesením. Uznesenie okresného súdu sp. zn. 40 Er 4953/2007 z 24. januára 2012 nadobudlo právoplatnosť 1. marca 2012. Uznesením sp. zn. 40 Er 4953/2007 z 5. júna 2012 rozhodol okresný súd vyšším súdnym úradníkom o náhrade trov exekučného konania tak, že sťažovateľku zaviazal nahradiť povinnému trovy konania v sume 341,56 €. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom do dnešného dňa nebolo rozhodnuté.

6. Sťažovateľka doručila 10. júla 2012 predsedovi okresného súdu aj sťažnosť na prietahy v konaní zo 7. júla 2012, ktorú predseda okresného súdu vybavil prípisom sp. zn. Spr 179/2012 z 15. augusta 2012 tak, že nápravu je potrebné vykonať vo veci vedenej pred okresným súdom pod sp. zn. 27 C/38/2004 s tým, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Co/56/2006 z 22. júna 2007 bude účinne doručené všetkým účastníkom konania. Aj napriek tejto skutočnosti a následne opakovanej žiadosti sťažovateľky z 9. septembra 2013 k náprave dosiaľ nedošlo.

7. Predseda okresného súdu v prípise sp. zn. 1 SprV/319/2014 zo 7. októbra 2014 k sťažnosti uviedol:

„Konanie vo veci sp. zn. 27C/38/04, o vypratanie nehnuteľnosti sa začalo na Okresnom súde Košice I 26.3.2004. Po zaplatení súdneho poplatku a zabezpečení prípravy pojednávania súd nariadil pojednávanie na 6.4.2005. Na pojednávanie sa nedostavila žalobkyňa..., preto súd pojednávanie odročil na 19.5.2005.

Pojednávanie dňa 19.5.2005 po prejednaní veci bolo odročené na neurčito za účelom doplnenia dokazovania.

Ďalšie pojednávanie nariadené na 13.7.2005 bolo odročené na neurčito na žiadosť žalovaného.

Ďalšie pojednávanie nariadené na 22.9.2005 bolo odročené na neurčito na žiadosť žalovaného v 1. rade.

Pojednávanie nariadené na 23.11.2005 bolo po prejednaní veci odročené na 24.11.2005 za účelom vyhlásenia rozhodnutia. Na pojednávaní dňa súd pokračoval v konaní a pojednávanie odročil na 30.11.2005 za účelom doplnenia dokazovania.

Dňa 30.11.2005 súd vo veci vyhlásil rozsudok. Proti rozsudku č.k. 27C/38/04-81 podal odvolanie žalovaný v 2. rade... Spis bol s opravným prostriedkom dňa 14.2.2006 predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach.

Dňa 27.4.2007 žalobkyňa... doručila odvolaciemu súdu podanie označené ako čiastočné späťvzatie žaloby a žiadala konanie o vypratanie nehnuteľnosti zastaviť vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v 2.rade nehnuteľnosť dňa 1.6.2006 vypratol a odovzdal jej vlastníkom. Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 4Co/56/2006-119, zo dňa 22.6.2007 pripustil späťvzatie návrhu a zrušil rozsudok súdu prvého stupňa. Zároveň zaviazal žalovaného v 2.rade zaplatiť žalobkyni v 2. rade trovy konania vo výške 71.250,- Sk na účet právnej zástupkyne... a trovy odvolacieho konania na účet...

Uznesenie č.k. 4Co/56/2006-119 bolo doručené právnej zástupkyňi žalobkyň v 1. a 2. rade... a žalovaným v 1. a 2. rade. Žalovaný v 2. rade bol právne zastúpený... (plnomocenstvo udelené dňa 28.5.2007), ale jej predmetné uznesenie doručené nebolo. Na uznesení č.k. 4Co/56/2006-119 bola vyznačená doložka právoplatnosti dňom 1.10.2007.

Zákonná sudkyňa aj napriek písomnej výzve predsedu súdu zo dňa 3.9.2012 doložku právoplatnosti na uznesení č.k. 4Co/56/2006-119 zo dňa 22.6.2007 doposiaľ neopravila.

Uznesenie č.k. 4Co/56/2006-119 bolo titulom exekúcie vedenej pod sp. zn. 40Er/4953/2007. Uznesením č.k. 40Er/4953/2007-71 zo dňa 25.8.2011 súd námietkam povinného proti exekúcií vyhovel. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 7.10.2011. Uznesením č.k. 40Er/4953/2007-75 zo dňa 24.1.2012 exekúciu zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 1.3.2012.

Uznesením č.k. 40Er/4953/2007-86 zo dňa 5.6.2012 súd zaviazal oprávnenú zaplatiť povinnému trovy konania vo výške 341,56 EUR. Proti uzneseniu podala oprávnená odvolanie. Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 11 CoE/109/2013-97 zo dňa 30.12.2013 vrátil vec súdu prvého stupňa s tým, že o odvolaní má rozhodnúť sudca. Sudca doposiaľ o trovách účastníkov konania nerozhodol.

Na základe vyššie uvedeného je sťažnosť... čiastočne dôvodná..“

8. Úkony okresného súdu uvedené vo vyjadrení okresného súdu považoval za preukázané zo spisu okresného súdu predloženého ústavnému súdu 26. novembra 2014.

K vyjadreniu okresného súdu zaujala stanovisko právna zástupkyňa sťažovateľky v podaní doručenom ústavnému súdu 12. decembra 2014, v ktorom uviedla:

«Sťažovateľka sa nestotožňuje s názorom Okresného súdu Košice I. že sťažnosť... je „čiastočne dôvodná“ a má za to, že jej sťažnosť je dôvodná v celom rozsahu.

Okresný súd Košice I vo vyjadrení zo dňa 07.10.2014 sa pokúsil o genézu vykonaných úkonov súdom v konaní 27C/38/2004. no v jeho vyjadrení chýba údaj o tom, kedy bolo uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Co/56/2006-119 zo dňa 22.06.2007 doručené žalovanému, kedy bolo žalovaným prevzaté a kedy uznesenie nadobudlo právoplatnosť. Tvrdenie Okresného súdu Košice I vo vyjadrení, že zákonná sudkyňa aj napriek písomnej výzve predsedu súdu zo dňa 03.09.2012 doložku právoplatnosti na uznesení č.k. 4Co/56/2006-119 zo dňa 22.06.2007 doposiaľ neopravila vytvára priestor pre domnienku, že uznesenie už bolo riadne doručené. Skutočnosť, že uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn.. 4 Co/56/2006-119 zo dňa 22.06.2007 bolo Okresným súdom Košice I v súlade s ust. § 225 Občianskeho súdneho poriadku doručené ale zo súdneho spisu ani z vyjadrenie súdu nevyplýva.

Exekučné konanie vedené Okresným súdom Košice I. sp. zn. 40 Er/4953/2007 na základe nesprávne vyznačenej doložky právoplatnosti Okresným súdom Košice I je druhý rozmer pochybenia súdu, ktorý má dopad na práva sťažovateľky, keď následkom nesprávneho úradného postupu konajúceho súdu jej vznikajú ďalšie zbytočné náklady, teda škoda.»

9. Ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde so súhlasom účastníkov upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich argumentáciou dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia práv podľa označeného článku ústavy a dohovoru.

II.

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

12. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 38/2004.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

14. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

15.1 Pokiaľ ide o právnu zložitosť preskúmvanej veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o návrhu na vypratanie rodinného domu (nehnuteľnosti). Ide o vec, ktorá tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, pričom k tejto problematike existuje v zásade ustálená judikatúra

všeobecných súdov, a preto vec sťažovateľky ústavný súd nepovažuje z právneho hľadiska za zložitú. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľky a okresného súdu a z nich predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by celková dĺžka tohto konania bola ovplyvnená právnou alebo skutkovou zložitou tejto veci.

15.2 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria – správania sťažovateľky v predmetnom konaní – ústavný súd nezistil závažné nedostatky, ktorých dôsledkom by mohlo dôjsť k predĺženiu predmetného konania.

15.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov absolútne nečinný od 28. decembra 2007 (č. 1. 127), keď právna zástupkyňa žalovaného v druhom rade požiadala o doručenie rozhodnutia krajského súdu č. k. 4 Co/56/2006-119 z 22. júna 2007 až dosiaľ, napriek výslovnému upozorneniu predsedu okresného súdu z 3. septembra 2012 zákonnej sudkyňi (...), ktorá bola ním prípisom sp. zn. Spr. 176/2012 z 3. septembra 2012 písomne požiadaná, aby vo veci doručila predmetné rozhodnutie krajského súdu aj právnej zástupkyňi žalovaného v druhom rade a na tomto rozhodnutí potom vyznačila aj správny dátum jeho právoplatnosti. Uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prieťahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné, pretože vo svojej podstate už hraničia s odmietnutím spravodlivosti (denegatio iustitione). Ústavný súd si tiež všimol, že okresný súd takisto vôbec v priebehu konania neskúmal ani aktívnu legitimáciu sťažovateľky ako žalobkyne v druhom rade, ktorá mala údajne previesť svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorá mala byť vyprataná spolu so žalobkyňou v prvom rade na iné osoby ešte 10. júna 2005, keď na túto skutočnosť upozornila krajský súd 5. júla 2007 (č. 1. 117 súdneho spisu) ešte právna zástupkyňa žalovaného v druhom rade. Keďže všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu, ktorý mal smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02) a jeho neefektívna činnosť

mala rozhodne vplyv na doterajšiu dĺžku konania, ústavný súd dospel k záveru, že v postupe okresného súdu došlo k zbytočným a neodôvodneným priet'ahom v namietanom konaní, čím bolo porušené aj základné právo s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bez ohľadu na uvedené zistenia k prípadnej aktívnej legitímácii s'ťažovateľky.

16. Pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu porušené a vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončená, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa s'ťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu v jeho veci nachádza (bod 2 výroku tohto nálezu), hoci s'ťažovateľka v petite s'ťažnosti o to výslovne nežiadala.

17. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

18. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na okolnosti daného prípadu prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

19. S'ťažovateľka okrem vyslovenia porušenia označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 žiadala, aby ústavný súd jej priznal finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, čo

poukazujúc najmä celkovú dĺžku tohto konania odôvodnila aj tým, že „*nesprávnym postupom konajúceho súdu a jeho nečinnosťou vznikajú sťažovateľke ďalšie zbytočné trovy konania a psychicky ťažko zvládajúce situácie...*“.

20. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku preskúmaného konania a berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým postup okresného súdu predmetnej veci, správanie sťažovateľky, ktorá neprispela k predĺženiu konania, považoval ústavný súd priznanie sumy požadovanej sumy 3 000 € sťažovateľke za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

21. Ústavný súd podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátkou JUDr. Annou Lacovou, Advokátska kancelária, Pražská 4, Košice. Sťažovateľka si uplatnila úhradu trov konania za tri úkony právnej služby.

22. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

23. Ústavný súd pri rozhodovaní o úhrade trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2013, ktorá bola 804 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2014. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za každý úkon po 134 €, čo spolu s paušálnou náhradou niektorých hotových výdavkov 2 x 8,04 € za každý úkon právnej služby predstavuje sumu 284,08 €. Za tretí úkon právnej služby ústavný súd odmenu (stanovisko sťažovateľky k vyjadreniu okresného súdu) nepriznal, pretože stanovisko z 8. decembra 2014 neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli prispieť k ďalšiemu objasneniu veci.

24. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

25. V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2014